

ת"פ 9505/12/16 - המשרד להגנת הסביבה נגד יורם יחזקאל

בית משפט השלום בקריית גת

24 מאי 2021

ת"פ 9505-12-16 המשרד להגנת הסביבה/המשרד הראשי נ' יחזקאל

בפני כב' השופט משה הולצמן

המאשימה

המשרד להגנת הסביבה

ע"י ב"כ עוה"ד יפתח לנדאו ואח'

נגד

הנאשם

יורם יחזקאל

ע"י ב"כ עוה"ד טליה גרידיש

גזר דין

1. בגדרו של הליך זה הוגש כתב אישום בעניינו של הנאשם על ידי מדינת ישראל- המשרד להגנת הסביבה.
2. בכתב האישום נטען, בעקרי הדברים, כי הנאשם היה במועדים הרלבנטיים בעליו של לול עופות בשטחו של משק מספר 6 במושב השחר (להלן: "הלול"); עסק של גידול בעלי חיים טעון רישיון לפי פריט 3.2 ח' בצו רישוי עסקים (עסקים טעוני רישוי), התשע"ג-2013 (להלן: "צו רישוי עסקים"); ביום 27.3.2014 בין השעות 11:00 ל-12:00 בערך הנאשם הזרים תשטיפים מחלקו הדרומי של הלול לכיוון מטע זיתים שנמצא בסמוך וברשות הרבים, ובמועד זה הייתה נוכחות של זבובים בוגרים באוויר; באותו מועד נערכה בדיקה של נציג המאשימה שבמהלכה הורגש ריח חזק ובלתי סביר של זבל בעלי חיים; ביום 7.4.2014 בין השעות 11:00 ל-12:00 בערך הנאשם המשיך להזרים תשטיפים מחלקו הדרומי של הלול לכיוון מטע הזיתים שנמצא בסמוך וברשות הרבים ובמועד זה הייתה נוכחות של זבובים בוגרים באוויר; נוכח הזרמת התשטיפים, כאמור לעיל, ביום 26.6.2014 מנהל מחוז דרום של המאשימה הוציא מכתב התראה לנאשם לפי חוק רישוי עסקים, התשכ"ח-1968 (להלן: "חוק רישוי עסקים"), וחוק שמירת הניקיון, התשמ"ד-1984 (להלן: "חוק שמירת הניקיון") וזימון לשימוע; חרף האמור לעיל ודחיות של השימוע לפי בקשות הנאשם, האחרון המשיך להזרים תשטיפים מהלול לכיוון מטע הזיתים ברשות הרבים, אשר חלקם נאגרו בבור תשטיפים הנמצא מתחת למבנה הלול; במועדים הרלבנטיים לכתב האישום לא היה בידי הנאשם רישיון עסק או היתר זמני ללול; הנאשם ניהל עסק ללא רישיון, לכלך את רשות הרבים, וגרם לריח חזק ובלתי סביר אשר הפריע או עלול היה להפריע לאדם המצוי בקרבת מקום או לעוברים ושבים.

לנאשם יוחסו עבירות לפי החיקוקים הבאים- השלכת פסולת ולכלוך לרשות הרבים- עבירה לפי סעיפים 2 ו-13(ב)(1) לחוק שמירת הניקיון; גרימת ריח חזק או בלתי סביר המפריע או עשוי להפריע לאדם המצוי בקרבת מקום או לעוברים ושבים- עבירה לפי סעיפים 3 ו-13(ב)(1) לחוק שמירת הניקיון; עיסוק בעסק טעון רישוי ללא רישיון עסק כדן- עבירה לפי סעיפים 4, 14 ו-14א' לחוק רישוי עסקים, ביחד עם פריט 3.2 ח' לצו רישוי עסקים.

3. בהכרעת דין שניתנה ביום 21.10.2020 הנאשם הורשע בעבירות הבאות- השלכת פסולת ולכלוך לרשות הרבים, בשל גלישת התשטיפים מחוץ ללול (בסמוך ללול), לפי סעיפים 2 ו-13(ב)(1) לחוק שמירת הניקיון, ובעבירה של ניהול עסק הטעון רישוי ללא רישיון עסק כדן, לפי סעיפים 4, 14 ו-14א' לחוק רישוי עסקים,

עמוד 1

ביחד עם פריט 3.2 ח' לצו רישוי עסקים.

4. תסקיר שירות המבחן למבוגרים- באת כוח הנאשם ביקשה שבית המשפט ישקול את ביטול הרשעה ולצורך כך להעמיד את הנאשם לבחינה של שירות המבחן למבוגרים לצורך קבלת תסקיר.

בתסקיר צוין, בעיקרי הדברים, כי הנאשם בגיל 58 שנים; בשנת 1997 אובחנה אצלו מחלה ממארת בראשו, והוא עבר שלושה ניתוחים ושיקום ארוך, ולטענתו הוא סובל מתסמינים שונים כגון סחרחורות, חרדות, הפרעות ראייה, פוסט טראומה, ואשפוזים חוזרים; לטענתו נזקק לתרופות נוגדות דיכאון ולטיפול הורמונלי; בשנת 2000 הוכר על ידי המוסד לביטוח לאומי כנכה בשיעור מלא ומקבל גמלת נכות; הנאשם נעדר עבר פלילי; הנאשם הודה במעורבותו אך העלה תחושות של תסכול ולתפיסתו נגרם לו עוול של ממש בעצם הגשת כתב האישום בשים לב, בין היתר, לאכיפה בררנית שננקטה בעניינו בעוד שלא ננקטו הליכים דומים כנגד בעלי לולים אחרים; הנאשם רואה את עצמו כאדם נורמטיבי וההליך גרם לו לבושה; קצינת המבחן התרשמה שהנאשם מטיל אחריות למעשיו על גורמים חיצוניים שלא תלויים בו ועם זאת המדובר באדם מבוגר, ללא דפוסים עברייניים, המתמודד עם בעיות בריאות, בעל תפיסה עצמית נורמטיבית, ללא עבר פלילי, החושש מתוצאותיו של ההליך הפלילי, ובשים לב לכך שמזה שנים אינו עוסק בתחום הנדון והסיכון להישנות העבירות הוא זניח.

שירות המבחן המליץ לשקול את ביטול ההרשעה נוכח מעורבות ראשונה בפלילים, והטלת עונש של התחייבות כספית להימנע מעבירה וצו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 60 שעות, בכפוף להצגת אישור מרופא משפחה ביחס ליכולתו להשתלב בעבודה מסוימת ובכפוף לאיתור מסגרת מתאימה לביצוע השירות בשים לב למצבו הרפואי.

5. דיון בעניין טיעונים עונש נערך ביום 25.3.2021.

ב"כ המאשימה טען, בעיקרי הדברים, שאין מקום להורות על ביטול ההרשעה; יש להעמיד את מתחם העונש ההולם על המנעד שבין 50,000 ₪ לבין 150,000 ₪; בשים לב למצבו הרפואי של הנאשם יש למקם את העונש על הגבול התחתון של מתחם הענישה; מעיון בתסקיר עולה שהאשם תופס את עצמו כקרוב וכמי שנעשה לו עוול בשל הגשת כתב האישום, ומשכך יש להחזיקו כמי שלא נטל אחריות על מעשיו.

באת כוח הנאשם טענה, בעיקרי הדברים, שטענותיה של המאשימה בדבר גלישת תשטיפים למטע הזיתים (וזאת במובחן מגלישת תשטיפים בסמוך ללול), שמקורו של הריח הלא סביר הוא מהלול, ושמקור הזבובים הוא מהלול, נדחו בשל העדר תשתית ראייתית הולמת ומחמת הספק; הנאשם הורשע בשל גלישת תשטיפים בסמוך ללול שטופלו; הלול נסגר לאחר כשלושים שנות פעילות בשנת 2014 ויש ליתן משקל ראוי לשיהוי בנקיטת ההליך; בהכרעת הדין נקבע לגבי קיומה של אכיפה בררנית בהגשת כתבי אישום בעבירה של ניהול לול ללא רישיון עסק והנאשם הורשע בעבירה זו רק בשל זיקתה לעבירה הנוגעת להגנת הסביבה (גלישת תשטיפים מהלול); בנסיבות העניין אין מקום להותיר את הרשעתו של הנאשם על כנה בשים לב לנסיבות העניין ונסיבותיו האישיות של הנאשם; בכלל זה, הנאשם אינו עובד ומתקיים מקצבה של המוסד לביטוח לאומי; יש ליתן משקל ראוי לממצאים וההמלצות בתסקיר; אין מקום להשית על הנאשם צו שירות לטובת הציבור לאור מצבו הרפואי.

הנאשם טען בדיון שאינו עובד ומתקיים מקצבת ביטוח לאומי בסך של 3,200 ₪ לחודש, והוא נוטל אחריות על המקרה.

לעניין ביטול ההרשעה

6. אקדים ואציין שלאחר שמיעת הראיות ובשים לב להתרשמותי הבלתי אמצעי ממצבו של הנאשם, ובטרם

מתן הכרעת הדין, מצאתי לנכון לפנות לבא כוחה של המאשימה, ואף לנציגה מטעמה (עו"ד רוזלין אטיס מהלשכה המשפטית של המשרד להגנת הסביבה), לגבי המשך ההליך הפלילי בעניינו של הנאשם, וזאת לפנים משורת הדין, בשים לב לנסיבותיו האישיות, המחלה הממאירה עמה נאלץ להתמודד בעבר וההשלכות הרפואיות ארוכות הטווח שעמן הוא נאלץ להתמודד עד עצם ימים אלה, ובשים לב לחומר הראיות שהוצג לפניי, אלא שהמאשימה סברה שיש להמשיך בבירור ההליך.

סברתי ועדיין אני סבור שהמקרה הנדון הצדיק התייחסות לקולה בכל הנוגע למיצוי הדין הפלילי בעניינו של הנאשם, בשים לב לנסיבותיו האישיות, מבלי שתהא לכך פגיעה של ממש באינטרס הציבורי בעטיין של העבירות בהן הורשע בסופו של יום, אלא שבהעדר הסכמה מטעמה של המאשימה אין לי אלא ללכת על פי המתווה שנקבע בעניין זה בהלכה הפסוקה והמנחה.

7. הלכה פסוקה היא כי מקום שהוכחו יסודות העבירה יש מקום להרשיע את הנאשם והיעדר הרשעה הוא החריג לכך שניתן להידרש אליו בהתקיים שני תנאים מצטברים. האחד- סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. השני- על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם.

"בפסיקתנו נקבע, כי המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי-דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה ..."
(פסקה 6).

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל" (פסקה 7).

ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (21.8.1997).

"על פי העיקרון המשפטי הרווח, קיומה של אחריות בפלילים לביצוע עבירות על החוק מחייב הרשעה וענישה כחלק מאכיפת הדין, כנגזר ממטרות הענישה, וכנדרש מיישום עקרון השוויון של הכל בפני החוק. בהתקיים אחריות פלילית, סטייה מחובת הרשעה וענישה היא, על כן, ענין חריג ביותר. ניתן לנקוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה מלאה של הדין, לבין המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון. כאשר מתקיים חוסר איזון נוקב בין העניין שיש לציבור באכיפת הדין, לבין עוצמת הפגיעה העלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו וענישתו, עשוי בית המשפט להשתמש בכלי הנדיר הנתון בידו ולהימנע מהרשעת הנאשם" (פסקה 32; הדגשה לא במקור- מ.ה.).

רע"פ 11476/04 מדינת ישראל נגד חברת השקעות דיסקונט בע"מ (14.4.2010).

"... בשורה ארוכה של הלכות שיצאו תחת ידי בתי המשפט, נקבע שכלל הימנעות מהרשעה תהא שמורה למקרים חריגים במיוחד, בהם שוכנע בית המשפט כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטיה של ההרשעה, לא תהא שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב (ראו, למשל, ע"פ 9150/08, מדינת ישראל נ' ביטון; רע"פ

2564/11, קנטו נ' מדינת ישראל).

למעשה, נקבע כי הימנעות מהרשעה, בהתאם להוראת סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אפשרית בהצטבר שני גורמים: ראשית, סוג העבירה, חומרתה ונסיבותיה מאפשרים לוותר בנסיבות מקרה נתון על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. שנית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם (ע"פ 2083/93 כתב נ' מדינת ישראל; רע"פ 5579/10 דוד קריה נ' מדינת ישראל; ע"פ 8528/12 אלירן ציפורה נ' מדינת ישראל).

שני תבחינים אלו ייבחנו על רקע מכלול השיקולים העומדים בפני בית המשפט, לרבות חומרת העבירה, חלקו של הנאשם בביצועה, האם מדובר במעידה חד פעמית, דרך נטילת האחריות, וכן השפעת ההרשעה על אופק חייו העתידי של הנאשם.

מקובלת עליי טענת ב"כ המערער, התואמת את ההלכה הפסוקה, לפיה בין התבחינים הללו מתקיימת מעין "מקבילית כוחות", במובן זה שכלל שמעשה העבירה חמור יותר, נדרש הנאשם להוכיח פגיעה קונקרטית ולא יהא די בתרחיש תאורטי או אף בהוכחת מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי. מנגד, ככל שמעשה העבירה קל יותר, אפשר כי בית המשפט יטה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר.

עפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 טאופיק אבו מדיעם נ' מדינת ישראל (כב' השופט יעקב דנינו, 30.12.2020).

8. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, חומר הראיות ונסיבות העניין הגעתי למסקנה שאין מקום להיעתר לבקשת הנאשם לביטול הרשעתו ויש להותירה על כנה.

באשר למידת החומרה של העבירות שבגינן הורשע הנאשם נקבע זה מכבר שיש לייחס את המשקל הראוי לעבירות הנוגעות לפגיעה באיכות הסביבה ולהידרש לענישה משמעותית בגין זיהום הסביבה במיוחד כאשר לזו יש נגיעה לאינטרסים כלכליים (בג"ץ 4128/02 אדם טבע ודין- אגודה ישראלית להגנת הסביבה נ' ראש-ממשלת ישראל, פסקה 10, 16.3.2004; רע"פ 362/13 עלי חסן גמיל נ' מדינת ישראל, פסקה 18, 27.08.2013; רע"פ 1223/07 סח עלי מורשד נ' מדינת ישראל המשרד לאיכות הסביבה, פסקה 4, 12.02.2007).

בעניינינו, גלישת תשטיפים של מים ופרש עופות אירעה עקב תקלה במנגנון וויסות המים בכוסית שתייה של העופות ואלה נקוו במרחק של מטרים ספורים ממבנה הלול. יוסי משה, שלטענתו ניהל את הלול, העיד שחפר תעלת ניקוז על מנת לתחם את הזליגה ולמנוע את התפשטותה. עם זאת, יש לשים לב שזליגת התשטיפים מחוץ ללול נמשכה כחמישה חודשים, והמדובר בתקופה לא מבוטלת שיש לייחס לה את המשקל הראוי (ת/2, ת/5, ו- ת/6; עדות טטיאנה טלמן, ע', 18, ש' 33; ע' 19, ש' 1-3, ש' 26-27; ע' 22, ש' 23; ע' 23, ש' 1-6; ע' 24, ש' 1-20; ע' 31, ש' 24-26; ע' 32, ש' 4-8).

ראוי לציון שהנאשם הורשע בעבירה נוספת של ניהול עסק (לול לגידול עופות) ללא רישיון עסק, ובפסיקת בתי המשפט נקבע לא אחת לגבי החומרה שיש לייחס לעבירה זו.

עם זאת, ולמרות שלא מצאתי לנכון, במסגרת הכרעת הדין, לקבל את טענתו של הנאשם לגבי אכיפה בררנית לגבי העבירה של ניהול עסק ללא רישיון, וזאת בשים לב לזיקה שבין עבירה זו לבין העבירה הנוספת הנוגעת לאי שמירה על איכות הסביבה, עדיין יש לשים לב שלא ננקטו כלל פעולות אכיפה כלפי בעלי הלולים שפעלו ללא רישיון עסק בתחומי המועצה האזורית לכיש, וזאת משנת 2014 ואילך, ויכול שיש בכך כדי להקהות מעוקצה של

עבירה זו, ככל שהדברים נוגעים לביטול ההרשעה.

ראוי לציין שהנאשם נעדר עבר פלילי והדעת נותנת שהמעשים עליהם הורשע הם בבחינת מעידה חד פעמית שאינה משקפת את התנהלותו בדרך כלל, מה גם שההיתכנות להישנות העבירה היא זניחה למדי לאור סגירת הלול ומצבו הרפואי הנאשם המתקיים מגמלת נכות של המוסד לביטוח לאומי.

באשר לנטילת האחריות על ידי הנאשם יש לשים לב להתרשמותה של קצינת המבחן כי הנאשם "מטיל אחריות על גורמים חיצוניים שלא תלויים בו". עם זאת, הנאשם טען לפניו בדיון שנערך ביום 25.3.2021 "אני לוקח אחריות על מה שהיה" (ע' 90, ש' 17), אלא שלא ברור מהו המשקל שניתן לייחס להודעתו בשים לב לאמור בתסקיר.

מכל מקום, גם אם אניח שהנאשם הפנים את האחריות שעליו ליטול על מעשיו, וגם אם היה מקום לקביעה כי חומרת העבירות שבהן הורשע הנאשם אינה מצדיקה את הרשעתו בשים לב למידת הפגיעה באינטרס הציבורי, עדיין סבורני שבעניינו של הנאשם לא חל התנאי השני שלפיו הותרת ההרשעה על כנה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו.

הנאשם בגיל 58 שנים, אינו עובד ומתקיים מקצבת נכות צנועה של המוסד לביטוח לאומי.

לא נטען כי ההרשעה תפגע בשיקומו של הנאשם או שבכוונתו להשתלב בעתיד בשוק העבודה, ובכלל זה שהרשעתו תשליך על יכולתו להשתלב בעתיד בשוק התעסוקה, ולא הוצגו ראיות בעניין זה ומשכך לא התקיימו התנאים לצורך ביטול הרשעתו של הנאשם.

הערך החברתי שנפגע בביצוע העבירה ומידת הפגיעה

9. כפי שצוין לעיל, יש לייחס את המשקל הראוי לעבירות הנוגעות לפגיעה באיכות הסביבה ולניהול עסק ללא רישיון.

בענייננו, התשטיפים נקוו בסמוך למבנה הלול אלא שיש לשים לב שהזליגה ארכה כחמישה חודשים והמדובר בפגיעה שאינה זניחה בערך החברתי שעליו נועדו להגן דיני איכות הסביבה.

מדיניות הענישה הנהוגה

10. מסקירת פסיקה רלבנטית עולה התמונה הבאה-

בעניין שנדון ב-עפ"א (מחוזי נצרת) 294/08 קיבוץ כפר גלעדי נ' מדינת ישראל-המשרד לאיכות הסביבה (14.12.2008), הנאשם (הקיבוץ) הורשע בשל ייצור קומפוסט מזבל בקר, בין היתר למטרות מסחריות, במשך כשנתיים וחצי, ללא היתר כנדרש בחוק רישוי עסקים, על קרקע חשופה, ללא בידוד מהקרקע וללא סככה, וכן ללא סידור לאיסוף התשטיפים המזוהמים. נטען כי בתהליך הייצור מושקות ערימות הזבל וכתוצאה מכך ומימי הגשמים בחורף, נוצרו תשטיפים מזוהמים, אשר חלחלו לקרקע וכן נשפכו וזרמו בנגר עילי במדרון עד לכביש 90, ומשם לנחל עיון, הצמוד לו. בית משפט השלום הטיל על המערער, בעקבות הרשעתו, קנס בסך של 250,000 ₪ בעשרה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, וחייבו לחתום על התחייבות להמנע מביצוע העבירות בהן הורשע, על סך של 500,000 ₪. ערכאת הערעור העמידה את הקנס על סך של 170,000 ₪ בשים לב לנסיבות הענין ובכלל זה שלא ננקטו פעולות למניעת זיהום המים אך לא הוכח שנגרם זיהום למים, אתר הקומפוסט נסגר זמן רב לפני שהוגש כתב האישום, ולחסכון בזמן שיפוטי ולקבלת האחריות על ידי המערער.

בפסק הדין ניתנה התייחסות לפסיקה שדנה במקרים דומים.

"... פ' 2103/03 (שלום עכו), המשרד לאיכות הסביבה נ. קיבוץ חולתה ואח' (פורסם בנבו). באותו מקרה ניהל קיבוץ חולתה אתר ליצור קומפוסט בשנים 2000-2002 ויצר מפגעים דומים למקרה שבפנינו, זיהום מקורות מים ולכלוך רשות הרבים, המפגעים צומצמו, אך לא הוסרו במועד מתן גזר הדין, ונקבע כי נדרשת ענישה מחמירה ומרתיעה לגבינו, ענישה זו התבטאה בקנס בסך של 80,000 ₪ וחייבו לחתום על התחייבות בסך של 120,000 ₪. גזר הדין ניתן ביום 28/07/04. על נאשמים שניהלו אתר לסילוק פסולת בין השנים 1999-2002, תוך פגיעה באיכות האוויר, עבירות על חוק המים והפעלת עסק ללא רישיון, וניהלו את משפטם עד תום, הוטלו קנסות שנעו בין 1,000 ₪ ל- 15,000 ₪ (פ' 3217/01, (בית משפט השלום בירושלים), מ"י נ. האגודה השיתופית שדות מיכה ואח' (גזר הדין ניתן ביום 10/02/04). נאשמים שהפעילו אתר פסולת פיראטי בבקעת בית נטופה, ללא בידוד מן הקרקע וללא סידור לאיסוף תשטיפים מזוהמים, והתעלמו מצווים שחייבו אותם לפנות את הלכלוך ולנקות את המקום, נדונו לתשלום קנסות של 40,000 ₪ ו- 80,000 ₪, בנוסף על התחייבות (פ' 2941/05, שלום נצרת, מדינת ישראל נ. סח עלי (פורסם בנבו)). גזר הדין ניתן ביום 13/09/06. ערעור שהוגש מטעם הנאשמים לבית משפט זה ורשות ערעור לבית המשפט העליון (רע"פ 1223/07 שאוזכר לעיל), נדחו. מנגד ניתן למצוא בפסיקה עונשים מחמירים יותר, בעיקר בתקופה האחרונה (ראה ת.פ. (ראשון לציון) 3559/07, מדינת ישראל נ. עופות גבריאל (1991) בע"מ, שם דובר בתופעה קשה ביותר של זיהום נלווה להפעלת עסק של משחטה, שנמשך משנת 2001 ועד 21/02/07. על הנאשמת העיקרית הוטל קנס בסך של 400,000 ₪".

בעניין שנדון ב-ת"פ (שלום ים) 5587/08 מדינת ישראל נ' נגריה ושיש עין ראפה בע"מ (2.11.2009), הנאשמים הורשעו בעבירות של השלכת פסולת ברשות הרבים, לפי סעיפים 2, 13 (א), 13(ב) (1) (א) בצירוף סעיף 15 לחוק שמירת הניקיון, התשמ"ד - 1984, ניהול עסק ללא רישיון או היתר זמני, לפי סעיפים 4, 14, 15 (21) לחוק רישוי עסקים, התשכ"א - 1968 ולפי סעיף 1 ופריטים 10.2, 10.7, 10.16 לצו רישוי עסקים (עסקים טעוני רישיון), התשנ"ה - 1995, והנאשם 2 הורשע גם בעבירה של אי קיום צו שיפוטי, עבירה לפי סעיפים 14, 18 לחוק רישוי עסקים, התשכ"ח - 1968. נטען, בין היתר, שבתקופה של כשנה תשטיפים מנגריה ומסגריה זרמו לנחל כסלון. על הנאשם 2 נגזרו מאסר בפועל של חודש אחד, קנס בסך של 50,000 ₪ והתחייבות בסכום דומה. על הנאשמת 1 נגזר קנס בסך 100,000 ₪ והתחייבות בסכום דומה. על הנאשם 3 נגזר קנס בסך של 25,000 ₪ והתחייבות בסכום דומה. תוקף כל התחייבות למשך שלוש שנים ממועד גזר הדין.

11. מהמקובץ לעיל עולה כי סכומי הקנס שהוטלו בפסיקות של בית המשפט, נעו בין 25,000 ש"ח ל- 170,000 ₪, בשים לב לכלל נסיבות המקרה הנדון.

קביעת מתחם העונש ההולם - נסיבות ביצוע העבירה

12. בעניינו, הנאשם הורשע בעבירות הבאות- השלכת פסולת ולכלוך לרשות הרבים, בשל גלישת התשטיפים מחוץ ללול (בסמוך ללול), לפי סעיפים 2 ו-13(ב) (1) לחוק שמירת הניקיון, ובעבירה של ניהול עסק הטעון רישוי ללא רישיון עסק כדן, לפי סעיפים 4, 14 ו-14א' לחוק רישוי עסקים, ביחד עם פריט 3.2 ח' לצו רישוי עסקים, ויש לייחס לכך את המשקל הראוי.

מחומר הראיות עולה שנמצאו תשטיפים בחלקו הדרומי של הלול וזליגתם נמשכה כחמישה חודשים וכפי שצוין לעיל המדובר בתקופה שאינה מבוטלת.

יש לשים לב לעדותו של יוסי משה כי הוא פעל לתחם את זליגת התשטיפים לתעלת ניקוז והדעת נותנת שהדבר

מנע את התפשטותם.

בנסיבות העניין, בשים לב למדיניות הענישה בפסיקת בתי המשפט, למשך זליגת התשטיפים והיקפה, להפעלת הלול ללא רישיון עסק, ולסגירתו בשנת 2014, לאחר פנייתם של גורמי הפיקוח והאכיפה, מתחם הענישה ההולם בעניינו של הנאשם הוא כדלקמן- קנס בסך של 30,000 ₪ עד 90,000 ₪ והתחייבות כספית על כפל סכום הקנס שייקבע למשך שנתיים.

סבורני שאין מקום להידרש להמלצתו של שירות המבחן לגבי שירות לתועלת הציבור, שהותנתה בבדיקת מצבו הרפואי ואישור של רופא לגבי כשירותו והתאמתו בעניין זה, וזאת בשים לב למצבו הרפואי של הנאשם.

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

13. הנאשם נאלץ להתמודד בעבר עם מחלה ממאירה ועדיין מתמודד עם השלכות ארוכות טווח של המחלה. הנאשם הוכר על ידי המוסד לביטוח לאומי כנכה בשיעור מלא ומקבל קצבת נכות בסך של 3,200 ש"ל לחודש (נ/1, נ/5, נ/6; תיעוד רפואי שהוגש ביום 7.4.2021).

הנאשם אינו עובד בשים לב למצבו הרפואי ומתקיים מקצבת נכות צנועה של המוסד לביטוח לאומי.

הנאשם נעדר עבר פלילי ובתסקיר צוין כי שהוא נעדר דפוסים עברייניים, מתמודד עם בעיות בריאות, בעל תפיסה עצמית נורמטיבית, חושש מתוצאותיו של ההליך הפלילי, חש בושה כלפי בני משפחתו בשל ההליך הפלילי, ובשים לב לכך שמזה שנים אינו עוסק בתחום הנדון והסיכון להישנות העבירות הוא זניח.

14. סבורני שיש ליחס משקל של ממש למצבו הרפואי של הנאשם ובשים לב לנסיבותיו האישיות החריגות להעמיד את העונש שייגזר עליו מתחת לרף התחתון של מתחם העונש ההולם לפי נסיבות העבירה.

התוצאה

15. לאור האמור לעיל ובשים לב לאיזון הראוי שבין מתחם העונש ההולם בשים לב לנסיבות העבירה לבין הנסיבות שאינן נוגעות לביצוע העבירה, ראיתי לנכון לגזור עם הנאשם את העונשים הבאים-

א. קנס בסך של 7,500 ₪ שישולם בשלושים תשלומים חודשיים, שווים ורצופים בסך של 250 ₪ כל תשלום. התשלום הראשון יפרע עד ליום 15.6.2021 ועד לחמישה עשר לכל חודש עוקב עד לפירעון מלוא הקנס הנ"ל.

הקנס ישולם לקרן לשמירת הניקיון.

המאשימה תשלח את שוברי התשלום בהקדם לבאת כוחו של הנאשם.

ב. התחייבות עצמית בסך של 20,000 ₪ על מנת להבטיח שלא יחזור ויעבור על העבירות שבהן הורשע בהליך זה, וזאת למשך שנתיים ממועד מתן גזר הדין.

הצהרתו של הנאשם בעניין התחייבותו העצמית כאמור לעיל נרשמה בפרוטוקול הדיון.

ג. ניתן צו האוסר על הנאשם להפעיל את הלול במבנה שבו פעל ללא רישיון עסק כדין ועמידה בכל התנאים הנדרשים לכך על פי הדין.

16. **ערעור בזכות ניתן להגיש לבית המשפט המחוזי בבאר שבע בתוך 45 ימים.**

17. המזכירות תסגור את התיק ברישומיה.

ניתנה היום, י"ג סיוון תשפ"א, 24 מאי 2021, בהעדר הצדדים.